

KARTA ZESPOŁU ARCHIWALNEGO

NUMER ZESPOŁU

364

KATEGORIA

A

NAZWA ZESPOŁU

Siemianowice Pole Rezerwowe

PRZEKAZUJĄCY

ZG Rozalia

WYKONAWCA SPISU

ZG Rozalia

ROK PRZEKAZANIA

2000

MIEJSCOWOŚĆ

Siemianowice Śląskie

GMINA

Siemianowice Śląskie

POWIAT

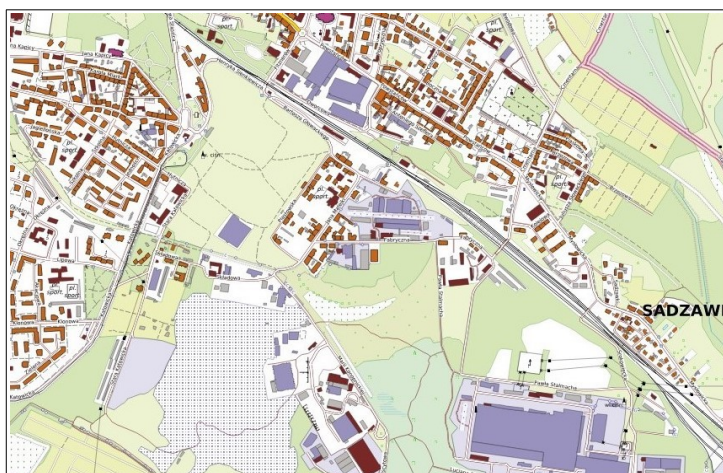
Siemianowice Śląskie

WOJEWÓDZTWO

śląskie

REJON DOKONANEJ EKSPLOATACJI

Siemianowice Śląskie

CHARAKTERYSTYKA ZESPOŁU ARCHIWALNEGO

ZAKRES CHRONOLOGICZNY

–

–

	DOK. TEKSTOWA	DOK. KARTOGRAFICZNA	SUMA
ILOŚĆ JEDNOSTEK	0	12	12
ILOŚĆ PODJEDNOSTEK	0	12	12
ILOŚĆ mb	–		
ILOŚĆ SKANÓW	0	0	0

ZAKRES POSIADANEJ DOKUMENTACJI

TEKST: brak

KARTOGRAFIA: mapy wyrobisk

Archiwum Państwowe w Katowicach, zesp. Okręgowy Urząd Górniczy w (Dąbrowie Górniczej) Sosnowcu, jedn. Kopalnia Węgla Kamiennego „Siemianowice” w Siemianowicach Śląskich – Plan ruchu, część podstawowa – rozdziały I-VII (sygn. 12/935/0/1/1/464), rozdziały XI-XXI (sygn. 12/935/0/1/1/466), lata 1974–1994.

RYS HISTORYCZNY

ZAKŁAD GÓRNICZY	Siemianowice Pole Rezerwowe		
METODA EKSPLOATACJI	podziemna		
PRZEDSIĘBIORCA	–		
NAZWA ZŁOŻA			
RODZAJ KOPALINY	węgiel kamienny		
NAZWA TG			
NAZWA OG	Rezerwowe		
ROZPOCZĘCIE EKSPLOATACJI	–	ZAKOŃCZENIE EKSPLOATACJI	–
KONCESJA I WYGASZENIE			

Kopalnia Siemianowice prowadziła eksploatację na terenie Siemianowic Śląskich, Chorzowa, Piekar Śląskich, Czeladzi i Katowic.

27 lipca 1855 r. w Siemianowicach uruchomiono kopalnię pod nazwą Vereinigte Siemianowitzer Steinkohlengrube. Wówczas kopalnie „Eugeniensglück” i „Carlshoffnung” zostały połączone z nadanymi w 1854 r. polami górniczymi „Leokadia” i Guter Arthur”. Właścicielem zakładu był Karol Hugon Henckel von Donnersmarck. W 1865 r. do terenu kopalni przyłączono pola górnicze „Wandakomm”, „Jung Anna”, „Lazi”, „Reicher Seegen Gottes”, „Noch für Laura”, „Aemilius” i „Baingow”. W tym czasie głównymi szybami wydobywczymi były „Knoff” (drążony w latach 1862–1868) i „Ficinus” (zbudowany w latach 1870–1872). Szyby te wraz z szybem odwadniającym „Aschenborn” sięgały poziomu 100 m. W 1871 r. część kopalni z szybem „Ficinus”, pod nazwą „Laurahütte”, przejęła spółka Vereinigte Königs- und Laurahütte. Pozostała część kopalni pozostawała nieczynna do 1881, tj. do nabycia jej przez spółkę Vereinigte Königs- und Laurahütte. Od 1908 kopalnia funkcjonowała w ramach dwóch zakładów wydobywczych „Laurahütte” (od 1922 „Huta Laura” z szybami „Ficinus” i „Knoff”) oraz „Richter” (szyb „Richter”). W roku 1925 obie kopalnie połączone pod nazwą „Huta Laura i Richter”. W roku 1929 rozdzielono je ponownie. Kopalnia „Huta Laura” została wyłączona z ruchu, a jej pole przyłączono do kopalni „Richter”, która od 1936 nosiła nazwę „Siemianowice”. Od 1936 r. kopalnia należała do Wspólnoty Interesów Górniczo Hutniczych, a podczas II wojny światowej do koncernu Hermann Göring, który uruchomił ponownie oddzielnie działającą kopalnię „Laurahütte”. W 1945 roku w ramach Chorzowskiego Zjednoczenia Przemysłu Węglowego obie kopalnie połączone po raz kolejny pod nazwą „Siemianowice”. W roku 1957 kopalnię włączono do Katowickiego ZPW, a w 1976 do Dąbrowskiego ZPW. Od 1993 r. kopalnia funkcjonowała w strukturze Rudzkiej Spółki Węglowej S.A. W 1995 roku wstrzymano wydobywanie. Część kopalni przekształcono w Zakład Górniczy „Rozalia”, który prowadził wydobywanie do roku 1999.

W 1873 r. w kopalni wydobyto 388 tys. t węgla. Maksymalną wielkość wydobycia (4 888 440 t) osiągnięto w roku 1979.

Bibliografia

1. Frużyński A., *Kopalnie węgla kamiennego w Polsce*, Łódź 2012.
2. Jaros J., *Słownik historyczny kopalń węgla na ziemiach polskich*, Katowice 1984.
3. *Kopalnia Węgla Kamiennego „Siemianowice”. Zarys dziejów*, red. J. Przewłocki, Katowice 1979.